สี่สิบเอ็ด

คนก่อนหน้า?

เขาบังอาจเรียกพระบิดาว่าคนก่อนหน้าเชียวหรือ!

เมิ่งเฉิงเดือดดาลขึ้นมาในทันที ความกรุ่นโกรธแทบเผาไหม้ในลำคอ เขาเข้าไปคว้าคอเสื้อเจิ้งอวี้เหิงแน่นก่อนจะดึงเข้ามาหาตัว จากนั้นก็กล่าวเสียงแข็ง “เจ้าว่าอะไรนะ!”

เจิ้งอวี้เหิงมองเขาอย่างสงบ หากเป็นเมื่อก่อนตนในฐานะขุนนางคงนึกกลัวที่ฮ่องเต้ทรงมีโทสะ ทว่าเมื่อเผชิญหน้ากับเหนียงเหนียงมานานหลายวัน ผสมกับความโกรธที่เก็บกลั้นมานาน เขาก็ลืมไปว่าความหวาดกลัวนั้นสะกดอย่างไร ทว่ายังแสดงออกอย่างนอบน้อมเช่นเดิม “กระหม่อมไหนเลยจะกล้าเทียบเทียมฮ่องเต้พระองค์ก่อน”

ทว่าน่าเสียดายที่ความนอบน้อมนั้นมิอาจบดบังความเย็นชาเอาไว้ได้ แม้ปากกล่าวว่า ‘มิอาจเทียบเทียม’ แต่ในแววตากลับแสดงออกอย่างชัดเจนว่า ‘ข้าจะไปถือสาอะไรกับคนตาย’

สิ่งนี้ได้ยั่วโมโหเมิ่งเฉิงเข้าอย่างจัง

ตั้งแต่เมิ่งเฉิงขึ้นครองราชย์ เมื่อเทียบกับพระบิดาแล้วไม่ว่าทางใดตนก็สู้เขาไม่ได้ทั้งนั้น แต่กระนั้นพระบิดาก็เป็นคนที่เขาให้ความเคารพเจิ้งอวี้เหิงที่มีบุคลิกเช่นนี้ย่อมน่าอิจฉาในสายตาเขา “เจิ้นจะคิดซะว่าเจ้าเป็นของที่อยู่ไม่ติดเรือน[32] ก็แล้วกัน!”

ของที่อยู่ไม่ติดเรือนจะนับเป็นอะไรได้ เห็นได้ชัดว่าเมิ่งเฉิงโกรธจนเลือดขึ้นหน้าเสียแล้ว

ขณะที่เมิ่งเฉิงกำลังจะเรียกคนเข้ามาจัดการเขา เมิ่งไจเยว่ก็ได้สติกลับมาหลังจากชะงักค้างไปนาน นางรีบเข้าไปแทรกกลางระหว่างทั้งสองทันที ก่อนจะขวางมือพี่ชายไว้พลางเอ่ย “เสด็จพี่ เสด็จพี่โกรธอะไรเขาหรือ เขาเป็นหมอหลวงของเสด็จแม่ หากเขาอวดดีแค่บอกเสด็จแม่ก็ได้ ไม่เห็นต้องพูดต่อหน้าให้เสียเกียรติเช่นนี้เลย”

กล่าวจบก็รีบส่งสายตาให้เหล่าคนที่ยืนอยู่ด้านหลังเขา ทั้งขันทีและองครักษ์พากันถอยกรูดไปหลายสิบก้าว องค์หญิงขยิบตาจนแทบเป็นตะคริว เกรงว่าทางนั้นจะไม่เห็น นางจึงจ้องอย่างร้อนใจ แต่ก็ยังไม่มีใครกล้าเข้ามา

เมิ่งไจเยว่กรีดร้องอยู่ในใจ...นี่มันสมรภูมิอันใดหนอ ไม่ได้เกิดขึ้นที่ตำหนักเสด็จแม่ แต่เป็นนางประสบพบเจอเองเสียแบบนี้

เมิ่งเฉิงจ้องหน้านางพลางขมวดคิ้วมุ่น แล้วเอ่ยด้วยสีหน้าขัดเคือง “เขามีความผิด สมควรโดนประหาร!”

เมิ่งไจเยว่กล่าว “ก็ได้เพคะเสด็จพี่ เสด็จพี่จะตัดหัวเขาก็ไม่เป็นไร แต่จะทูลเสด็จแม่ว่าอย่างไรเล่า ทั่วเมืองหลวงนี้ไม่มีใครดีเท่าเขาแล้วนะเพคะ”

เมิ่งเฉิงกล่าวอย่างเดือดดาล “นี่คือหมอหลวง! ไม่ใช่บุรุษเริงเมือง!”

เมิ่งไจเยว่ที่เผลอหลุดปากพูดความคิดจริงๆ ในใจออกมา แทบจะ

---

[32] เป็นสำนวนจีน โดยมากไว้ใช้ประณามหญิงที่มีเรือนแล้วแต่ยังทำพฤติกรรมสำส่อน

กัดลิ้นตัวเองตาย “แต่ในสำนักหมอหลวง หมอหลวงเจิ้งน้อยมีทักษะสูงส่งคนหนึ่ง ท่านอาจารย์ของเขาก็เป็นถึงหมอหลวงหลิวที่อยู่กับราชสำนักนับสิบปี และเพิ่งจะเกษียณกลับบ้านเกิดไปนะเพคะ”

พูดจบนางก็ถอยหลังออกไปอีกหนึ่งก้าว ก่อนจะสะกิดแขนเจิ้งอวี้เหิงแล้วเค้นเสียงลอดไรฟันออกมา “คุก-เข่า-สำนึก-เสีย”

เจิ้งอวี้เหิงมองเขาครู่หนึ่ง จากนั้นก็ยกรวบชายเสื้อแล้วคุกเข่าลงตรงหน้าเมิ่งเฉิงเงียบๆ พลางหลุบตาลงต่ำ เห็นเพียงลวดลายมังกรหรูหราบนพระวรกาย แต่กลับพูดอะไรไม่ออกแม้แต่คำเดียว

เมิ่งเฉิงดูก็รู้ว่าเขาไม่เต็มใจสำนึกผิดจริง จึงเอ่ยเสียงเย็น “รอเจิ้นเข้าไปกราบทูลเสด็จแม่ให้ขับเจ้าออกจากตำหนักฉือหนิงแล้วค่อยประหารเจ้าทีเดียว ดูซิว่ายังมีใครในใต้หล้ากล้าคิดไม่ซื่อกับเสด็จแม่ของเจิ้นอีกหรือไม่”

องค์หญิงถึงกับถอนหายใจ *เสด็จพี่ของข้านี่หนอ ใครกันแน่ที่คิดไม่ดี เสด็จแม่ของพวกเรามีความรักที่ฝังตรึงใจไม่ลืมเลือนอยู่ อย่างมากก็แค่ชมชอบที่เขารูปงามเท่านั้น*

ไม่อย่างนั้นจะมีคำพูดที่ว่าบุตรสาวเป็นเหมือนเสื้อนวมได้อย่างไร นางคือคนที่เข้าใจหัวอกของพระมารดาที่สุดในบรรดาคนแซ่เมิ่งแล้ว

เจิ้งอวี้เหิงหลุบตาลงขณะพูดเสียงดัง ไม่ได้อวดดีหรือถ่อมตนจนเกินไป “ทั้งใจของกระหม่อมมีเพื่อเหนียงเหนียง ขอฝ่าบาทเข้าพระทัยด้วยพ่ะย่ะค่ะ”

ตอนที่ยังไม่ได้เอ่ยคำนี้ออกมา เมิ่งเฉิงยังอดทนไม่ลงไม้ลงมือกับเจิ้งอวี้เหิงได้ เพราะมีคำว่า ‘ศักดิ์ศรีของราชวงศ์’ ค้ำคอเอาไว้ ทว่ายามนี้ฮ่องเต้กลับหันหน้ามาโบกมือให้คนที่อยู่ไม่ไกล พลางเอ่ยอย่างกรุ่นโกรธ “ตาบอดกันหมดหรือ! ขัดขวางขบวนเสด็จ ดูหมิ่นฮ่องเต้ เอาไม้โบยมาลงโทษเขาเดี๋ยวนี้!”

เหล่าขันทีพากันลนลาน ทางหนึ่งก็ส่งคนไปตามหาพระสหายซางที่

ไม่ได้มาทำงานวันนี้ อีกทางก็ไปหาไม้โบยมาตามพระประสงค์ของฮ่องเต้

การลงโทษเช่นนี้มักเกิดขึ้นในราชสำนัก จำนวนโบยสูงสุดคือหนึ่งร้อยไม้ แต่โดยปกติแค่แปดสิบไม้ก็หายใจระรวยแล้ว จะรอดหรือไม่ก็ปล่อยให้เป็นไปตามชะตากรรม

จากกรณีที่เคยเกิดขึ้นในรัชศกซีหนิง การลงโทษเช่นนี้จะถูกแบ่งเป็นสองวิธี หนึ่งไม่เปลื้องผ้า คือโบยทั้งที่มีเสื้อผ้า ส่วนใหญ่มีไว้เพื่อให้อับอาย ดังนั้นต่อให้นอนอยู่บนแท่นทรมานก็ยังไม่ถึงตาย ส่วนอีกวิธีคือให้เปลือยกายรับโทษทัณฑ์ หรือก็คือ 'การโบยให้ตาย' ขุนนางใหญ่คนสุดท้ายที่อยู่ข้างกายหมิงเต๋อฮ่องเต้ก็ต้องโทษทัณฑ์เฉาะกระดูกจนตาย ทั้งที่เคยเป็นเพชฌฆาตโบยตีผู้อื่นมาแท้ๆ

เหล่าขันทีรับคำบัญชาก่อนจะรีบไปจัดการ

เมิ่งไจเยว่เห็นเช่นนั้นก็เริ่มกังวล ยามนี้คงมีเพียงพระมารดาเท่านั้นที่ช่วยเขาได้ นางอาศัยจังหวะที่เมิ่งเฉิงสั่งการอยู่แอบกระซิบกับนางกำนัลในตำหนักองค์หญิง "ไปตามเสด็จแม่มาเร็ว"

สาวใช้มองทางไปตำหนักฉือหนิงก็เห็นว่ามีคนติดตามขบวนเสด็จอยู่ไม่น้อย หากต้องฝ่าฝูงชนออกไปต้องถูกขวางไว้แน่ จึงเอ่ย "องค์หญิง กว่าจะไปถึงตำหนักฉือหนิง เกรงว่าคนจะถูกโบยตายเสียก่อนนะเพคะ"

เมิ่งไจเยว่มองตามสายตาของนางก็รู้สึกว่าเป็นไปไม่ได้ เหงื่อเริ่มชื้นที่จมูก ก่อนจะสั่งการอย่างรวดเร็ว "เช่นนั้นไปที่ฝ่ายใน ไปตามหัวหน้าขันทีเซวียนมา"

นางกำนัลก้มหน้ารับคำสั่ง

นางเพิ่งสั่งการเสร็จก็มีขันทีที่ไม่รู้ว่าขยันมาจากไหนนำเก้าอี้ออกมาวางให้ เมิ่งเฉิงนั่งลงด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึก อีกทั้งยังเต็มไปด้วยจิตสังหาร สีหน้าของเขาถูกซ่อนไว้ใต้เงาร่ม แต่กลับแผ่ไอเย็นออกมาไม่หยุด

ดูแล้วเหมือนต้องการเอาชีวิตให้ได้

เมิ่งไจเยว่พรูลมหายใจแล้วกระแอมกระไอออกมา ขันทีจึงรีบยก

เก้าอี้เข้ามาให้ นางรวบกระโปรงแล้วนั่งลง ไม่รู้ว่ากำลังเสริมจะมาช่วยได้หรือไม่ นางม้วนผ้าไหมปักลวดลายสีทองในมือด้วยความร้อนใจเงียบๆ

ผ่านไปครู่หนึ่งเหล่าขันทีก็ยกแท่นทรมานออกมา แล้วยกไม้โบยที่ทำจากไม้เกาลัดหุ้มเหล็ก ส่วนคนที่รับผิดชอบการลงทัณฑ์นอกจากขันทีผู้คุมตราซางข่ายแล้ว ก็มีสวี่เสียงที่ประจำคุกหลวง เซวียนจิ้งอวิ๋นที่ประจำตำหนักฉือหนิง และเฉินชิงหางซึ่งเป็นหัวหน้าขันทีประจำตำหนักเฟิ่งเจ่าเท่านั้น

นอกเหนือจากซางข่ายแล้ว อีกสามคนก็เป็นขันทีที่รับใช้หน้าพระที่นั่งเช่นเดียวกัน ขณะที่เมิ่งเฉิงกำลังเดือดดาลนั้น สามในสี่คนก็มาถึงพอดี นอกจากเซวียนจิ้งอวิ๋น ก็ถือว่าขันทีผู้มีอำนาจในราชสำนักมากันครบแล้ว

เมิ่งเฉิงเงยหน้าขึ้นสั่งซางข่าย “โบยแปดสิบไม้ ลงมือเสีย”

ซางข่ายเพิ่งก้าวไปข้างหน้า สวี่เสียงที่เงียบขรึมมาตลอดก็เงยหน้าขึ้น “ฝ่าบาทจะโบยอย่างไรพ่ะย่ะค่ะ”

เมิ่งเฉิงยังไม่เข้าใจเรื่องเหล่านี้ชัดเจน แท้จริงมันคือ ‘ความอับอาย’ หรือการ ‘โบยให้ตาย’ กันแน่ ตั้งแต่เขาเป็นฮ่องเต้มายังไม่เคยใช้ไม้โบยขุนนางในราชสำนักมาก่อน นี่ถือเป็นครั้งแรก

เขาขมวดคิ้วพลางเอ่ยด้วยความหงุดหงิด “มันจะตีอย่างไรได้อีกจะพูดให้มากความทำไม!”

สวี่เสียงก้มหน้าและยังคงเอ่ยด้วยน้ำเสียงราบเรียบ “ฝ่าบาททรงมีใจเมตตาหาที่สุดไม่ได้ หากให้เปลื้องผ้าโบยแปดสิบไม้ เขาอาจไม่รอดพ่ะย่ะค่ะ”

เมิ่งเฉิงใจกระตุก แม้ปากตนบอกว่าจะตีให้ตาย เขาสมควรถูกฆ่าให้ตาย แต่ในใจก็ยังเป็นกังวลกับเรื่องพระมารดาอยู่ จึงเกิดไม่กล้าขึ้นมาเล็กน้อย

เขาหันไปถามอิ๋งอิ๋ง “แปดสิบไม้ก็ตายแล้วหรือ รองเจ้ากรมเว่ยแห่งกรมอาญาก็เคยถูกเสด็จพ่อสั่งโบยแปดสิบไม้ ตอนนี้ยังแข็งแรงดีอยู่ไม่ใช่

หรือ”

องค์หญิงไม่ได้ตอบในทันที ฮ่องเต้ขมวดคิ้วแน่นก่อนตวาดเรียก “อิ๋งอิ๋ง!”

เมิ่งไจเยว่รีบเก็บสายตาที่มองสวี่เสียงอยู่กลับมาอย่างรวดเร็ว จากนั้นก็ยกผ้าเช็ดหน้าขึ้นมาปิดที่มุมปากพลางเอ่ย “พระองค์ก็ลองให้พวกเขาตรองดู เสด็จแม่ไม่ได้รับสั่งสิ่งใด หากไม่ใช่เพราะเสด็จพี่ขัดเคืองพระทัย บ่าวกลุ่มนี้มีหรือจะกล้าโบยตีเขา”

แม้เมิ่งเฉิงจะไม่พอใจที่นางกล่าวเช่นนี้ แต่ก็ยังเชื่อองค์หญิง และหันไปกล่าวซ้ำให้อีกหลายคนฟัง

สวี่เสียงนิ่งงันไปครู่หนึ่งก่อนเอ่ยขึ้น “บ่าวทำงานที่คุกหลวงให้เหนียง-เหนียง ยินดีแบ่งเบาความกังวลให้ฝ่าบาทพ่ะย่ะค่ะ”

เมิ่งเฉิงมองพินิจเขาครู่หนึ่ง ขณะกำลังจะตอบตกลง ซางข่ายที่อยู่ด้านข้างก็เหลือบมองสวี่เสียงแล้วเอ่ย “ท่านสวี่ทำงานที่คุกหลวงมานาน บ่าวได้ยินมาว่า...เขาก็รู้จักหมอหลวงเจิ้งผู้นี้ ทั้งยังเคยถือตรากิเลนหยกไปยืนรอเพื่อเปิดประตูวังยามวิกาลให้เขาด้วย แค่ปิดบังเบื้องบน โป้ปดเจ้านายง่ายเสียยิ่งกว่าง่าย ฝ่าบาท...”

“เปิดประตูวังในยามวิกาล?” เมิ่งเฉิงกำมือแน่น สายตาที่มองสวี่เสียงคมกริบราวกับมีด

สวี่เสียงก้มหน้าอยู่ตลอดเวลาโดยไม่ได้เงยหน้าขึ้นมา ท่าทีนั้นทั้งอ่อนน้อมและอดกลั้น ไม่ได้เอ่ยโต้แย้ง และทูลไปตามความจริงเท่านั้น “บ่าวรับบัญชาจากไทเฮาให้ไปรอรับหมอหลวงเพื่อถวายการรักษาพ่ะย่ะค่ะ”

เมิ่งเฉิงมองเขาครู่หนึ่งโดยไม่เอ่ยสิ่งใดนอกจากคำว่า “ซางข่าย เจ้าทำเสีย”

พระสหายซางพยักหน้าแล้วเดินออกมาจากแถว ชี้ไปยังขันทีน้อยสองสามคน “เปลื้องผ้าหมอหลวงเจิ้งออก!”

สวี่เสียงกำมือแน่นพลางเอ่ยเสียงเบา “หากฝ่าบาททรงอนุญาตให้

ขันทีผู้คุมตรารลงโทษ ก็อาจถูกสงสัยว่าทำไปเพราะอารมณ์ส่วนตัว อีกทั้งขันทีผู้คุมตรายังเคยมีปากเสียงกับหมอหลวงเจิ้งจนไทเฮาต้องไต่สวนด้วยตนเองพ่ะย่ะค่ะ”

แม้เมิ่งเฉิงจะไม่อยากให้สวี่เสียงพูดต่อ แต่ก็ต้องยอมรับว่านี่เป็นความจริง แม้เขาจะอนุญาตเรื่องนี้แล้ว แต่การทำอะไรโดยพลการก็ไม่ใช่เรื่องดีเช่นกัน

เขายกมือขึ้นชี้ไปยังเฉินชิงหางแห่งตำหนักเฟิ่งเจ่าอย่างเดือดดาล “เช่นนั้นเจ้ามาลงโทษ!”

หัวหน้าขันทีเฉินคือเจ้าของใบหน้าเกลี้ยงเกลา รูปลักษณ์ดูธรรมดาทั่วไป เขาก้มหน้าเอ่ย “พ่ะย่ะค่ะ”

เฉินชิงหางคือคนของตำหนักเฟิ่งเจ่า หรือก็คือคนที่ฮองเฮาไว้ใจ นับตั้งแต่สนมสวีแท้งบุตร หวังฮองเฮาก็ยิ่งเคารพรักเหนียงเหนียงแห่งตำหนักฉือหนิงมากขึ้น นางจึงหลีกเลี่ยงการเข้าเฝ้าทั้งเช้าเย็นเพื่อไม่ให้เป็นการรบกวน แต่เปลี่ยนเป็นส่งคนไปถามเป็นครั้งคราว ทั้งยังกำชับห้องเครื่องตำหนักฉือหนิงให้ถวายรับใช้อย่างดีแทน

เฉินชิงหางเข้าใจเจตนาของเจ้านายตนดี ยามนี้จำต้องยอมอย่างช่วยไม่ได้ ทำได้แค่ให้ขันทีกดเจิ้งอวี้เหิงลงกับแท่นทรมาน ให้ขันทีที่มีพละกำลังถือไม้โบยไว้ขณะถกแขนเสื้อขึ้น “ล่วงเกินใต้เท้าเจิ้งน้อยแล้ว”

เจิ้งอวี้เหิงไม่ได้เอ่ยตอบอันใด

ขันทีที่ถือไม้โบยมองไปยังปลายเท้าเฉินชิงหางอย่างเข้าใจดี

ต่งหลิงจิ้วรับรองพระชายาหลินอันอ๋องอยู่ที่ตำหนักฉือหนิง

เมื่อวานม้าเร็วที่มาจากพื้นที่ศักดินาต้องวิ่งจนเหนื่อยตายไปหลายตัวเพื่อมาส่งข่าวการเสียชีวิตของหลินอันอ๋อง สะใภ้เพิ่งแต่งเข้าไม่นาน อ๋องชราก็จากไป ไม่ว่าจะด้านความรู้สึกหรือด้วยหลักเหตุผล พระชายาหลินอันอ๋องก็จำต้องพาซื่อจื่อกลับไปจัดการงานศพให้หลินอันอ๋องอยู่ดี

ต่งหลิงจิ้วควรส่งคนไปร่วมแสดงความไว้อาลัยด้วยเช่นกัน

ทันทีที่ทราบข่าว มู่เสวี่ยฮวาก็พาซื่อจื่อเมิ่งเซิ่นเข้าวังหลวงมาเพื่อทูลลาไทเฮา

ตำหนักฉือหนิง พระชายายังคงดูปกติ ดูไม่ออกว่านางเสียใจหรือไม่ ส่วนซื่อจื่อเพียงขมวดคิ้วเล็กน้อย ขณะที่ต่งหลิงจิ้วกำลังสนทนากับทั้งคู่อยู่ก็ได้พบสะใภ้ตำหนักอ๋อง หรือแม่นางจู้ที่ยามนี้เป็นพระชายาซื่อจื่อแล้วนั่นเอง

พระชายาซื่อจื่อนามว่าจู้เหยียนจิ้ง รูปร่างสะโอดสะอง เป็นโฉมสะคราญ แม้เป็นบุตรสาวจากตระกูลเล็กๆ แต่ท่วงท่ากลับสง่างามนัก

ต่งหลิงจิ้วเอ่ยชื่นชมนางสองสามประโยค อดคิดไม่ได้ว่าสตรีผู้นี้อายุใกล้เคียงกับเจิ้งอวี๋เหิง ส่วนตนกลับอายุมากขึ้นตามกาลเวลา แทบจะนับว่าเป็นผู้อาวุโสของเขาได้ ในใจทั้งหดหู่ทั้งคิดถึงเขาเหลือเกิน

ขณะนั้นมีคนผู้หนึ่งรีบร้อนเข้ามา เซวียนจิ้งอวิ๋นเหงื่อผุดเต็มหน้าผาก แต่กลับเคลื่อนไหวไร้สุ้มเสียงและรวดเร็ว เขาทำความเคารพพระชายาและคู่สามีภรรยาซื่อจื่อเงียบๆ จากนั้นจึงเดินไปกระซิบบางอย่างกับไทเฮา

รอยยิ้มของต่งหลิงจิ้วพลันเลือนหายไป ก่อนจะหันขวับไปมองเขาแล้วถาม “จะลงโทษเขาจริงๆ หรือ”

เซวียนจิ้งอวิ๋นเอ่ยตอบ “พ่ะย่ะค่ะ”

ต่งหลิงจิ้ววางมือบนโต๊ะหนังสือแล้วลุกพรวดขึ้นทันที ทว่าเบื้องหน้าคือพระชายาหลินอันอ๋อง ซื่อจื่อ และพระชายาซื่อจื่อ พระนางจึงจำต้องสงบสติอารมณ์แล้วนั่งลงอีกครั้ง หลังจากครุ่นคิดครู่หนึ่งก็เอ่ยขึ้น “เซิ่น-เอ๋อร์”

เมิ่งเซิ่นลุกขึ้นแล้วประสานมือคำนับ “เสด็จป้า”

“เจ้าไม่ได้พบฮ่องเต้มานานแล้ว กลับพื้นที่ศักดินาครั้งนี้ไม่รู้ว่าจะได้กลับมาอีกเมื่อไร” พระนางกล่าวต่อ “ไปเชิญฮ่องเต้มาที่ตำหนักฉือหนิง พวกเจ้าพี่น้องจะได้พูดคุยรำลึกความหลังกัน”

แม้เมิ่งเซิ่นจะไม่เข้าใจความนัยที่แฝงอยู่ แต่รับสั่งของเสด็จป้าถือเป็นที่สุด จึงรีบตอบ “พ่ะย่ะค่ะ หลานจะไปเดี๋ยวนี้”

แม้เขาจะไม่เข้าใจ แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าหมู่เสวี่ยฮวาจะไม่เข้าใจอีกคน พระชายามักมีไหวพริบเกี่ยวกับเรื่องราวในวังหลวงเป็นอย่างดี นางมองสีหน้าไทเฮาก่อนเอ่ยกำชับ “หากฝ่าบาทไม่ได้ทำเรื่องสำคัญเร่งด่วนอันใด เจ้าก็บอกให้เขาเลิกทำแล้วรีบมาที่ตำหนักฉือหนิงเสีย ข้ากับเสด็จป้าของเจ้ารอกินข้าวด้วยกันอยู่”

เมิ่งเซิ่นตอบรับ “ขอรับ ท่านแม่”

สี่สิบสอง

ตอนที่ไม้แรกโบยลงมา เจิ้งอวี้เหิงก็คิดว่าหัวหน้าขันทีเฉินผู้นี้ยังยั้งมืออยู่บ้าง

ตั้งแต่เล็กเขาถูกโบยตีเป็นประจำ แต่ก็ไม่ได้หลงเหลือรอยแผลเป็นไว้บนร่างกาย แม้แต่รอยแผลถูกโบยครั้งก่อนก็ใกล้หายดีแล้ว แต่เพราะหนีออกมาจากพันธนาการของตระกูลเพื่ออยู่ข้างกายเหนียงเหนียง ความอดทนที่สั่งสมมายาวนานจึงค่อยๆ ลดลง ถึงขั้นไวต่อความเจ็บปวดมากขึ้น

หากไม่เปลื้องผ้าออกก็นับเป็นการโบยตีให้อับอาย แม้จะเจ็บหนักก็ไม่ถึงกับทำให้ถึงแก่ชีวิต

แต่กระนั้นการลงโทษด้วยการโบยแปดสิบไม้ก็ยังนับว่าเกินไป

เจิ้งอวี้เหิงหลับตาลงพลางกลั้นหายใจ ปล่อยตัวเองให้ไม่สนใจความเจ็บปวดนั้น ในหัวฉายภาพหลังฉากกั้นรวมถึงอารมณ์ความรู้สึกขณะที่ดวงใจทั้งสองได้แนบชิดกันขึ้นมาราวกับภาพหลอน

จู่ๆ ตนก็เข้าใจฮ่องเต้ขึ้นมา นี่คือพระมารดาของเขา เป็นคนที่เขาเคารพรัก หากมีใครคิดครอบครองดวงใจไทเฮาขึ้นมา เกรงว่าต่อให้ไม่ใช่

โอรสและเป็นเพียงคนที่ชื่นชมพระนางก็แทบคลั่งได้เช่นกัน

ไม่ว่าฮ่องเต้จะปฏิบัติต่อเขาอย่างโหดเหี้ยมและเย็นชาเพียงใด เจิ้ง-อวี้เหิงก็เข้าใจสาเหตุที่อีกฝ่ายขัดเคืองได้ แต่นั่นก็ไม่ได้หมายความว่าเขาจะต้องถ่อมตัวและยอมก้มหัวเชื่อฟังอย่างไร้เงื่อนไขอยู่ดี

เขานึกสงสารเมิ่งเฉิงอย่างน่าประหลาด

ฮ่องเต้เคารพรักพระมารดายิ่งนัก ทั้งยังตั้งใจจะพันธนาการไทเฮาไว้กับคำว่า 'รักนิรันดร์' ของฮ่องเต้พระองค์ก่อน อยากให้พระนางครองตัวเป็นม่ายเพื่อพระบิดาของเขาเพียงผู้เดียว

ความรักนับถือของฮ่องเต้ไม่ต่างจากโซ่ตรวนที่ถ่วงเอาไว้จนคนหายใจไม่ออก

เจิ้งอวี้เหิงลุกขึ้นมา ใบหน้าของเขาซีดขาว กลุ่มผมชุ่มไปด้วยเหงื่อกาฬ เขามองฮ่องเต้ผ่านแพขนตายาวด้วยอารมณ์ที่ยากจะคาดเดา

ภายใต้ร่มเงานั้น เมิ่งเฉิงยิ่งกำมือแน่นขึ้น สายตานี้ทำให้เขาหงุดหงิด เขาคือเบื้องสูงที่สั่งโบยเจิ้งอวี้เหิง แต่สายตานักโทษกลับเต็มไปด้วยความสังเวช...ยิ่งเป็นในยามนี้ มันยิ่งมีพลังทำลายล้างยิ่งกว่าการดูถูกหรือจงเกลียดจงชังเป็นไหนๆ

เขาเงียบไปครู่หนึ่ง นิ้วมือทั้งห้ากำแน่นจนกระดูกลั่นเสียงดัง "เจิ้ง-อวี้เหิง!"

เจิ้งอวี้เหิงมองไปที่เขา ร่องรอยการถูกลงโทษบนร่างกายแทบถูกมองข้ามไป เขาค้นพบว่าความสุขทางใจอันยิ่งใหญ่ของฮ่องเต้คือการได้ซึมซาบความเห็นแก่ตัวอยู่เงียบๆ เขาเม้มริมฝีปากพลางขานรับ "พ่ะย่ะค่ะ"

เมิ่งเฉิงผุดลุกขึ้นทันที

สีหน้าของเขามืดครึ้ม ความเดือดดาลแทบทะลักออกมาจากใบหน้า แม้แต่องค์หญิงที่อยู่ด้านข้างยังตกใจ

เมิ่งไจเยวไหนเลยจะอ่านบรรยากาศระหว่างสองบุรุษออก นางมองไม่เห็นดาวอัคคี[33] ฉันใด ในใจก็ยิ่งฉงนฉันนั้น เมื่อครู่ยังนั่งกันอยู่ดีๆ จู่ๆ

ก็ตะโกนชื่อออกมาแล้วโทสะปะทุเช่นนี้ เหตุใดเสด็จพี่ของนางถึงใจแคบและพูดไม่ฟังเช่นนี้หนอ

องค์หญิงรีบลุกขึ้นคว้าแขนเมิ่งเฉิงเอาไว้ ก่อนจะเอ่ยด้วยน้ำเสียงออดอ้อน “เสด็จพี่ นี่เราก็นั่งดูมานานแล้ว ปล่อยให้พวกบ่าวโบยเขาไปเถิด ท่านไปเข้าเฝ้าเสด็จแม่กับข้าเถิด”

เมื่อเมิ่งเฉิงบันดาลโทสะไม่ได้ก็ยิ่งโกรธเคือง เขาปัดมือองค์หญิงออกแล้วชี้เฉินชิงหาง “ตีเขาให้ตาย!”

หัวหน้าขันทีเฉินตัวแข็งทื่อ ก่อนละล่ำละลักขออภัย สวี่เสียงที่อยู่ด้านข้างคล้ายกำลังจะพูดอะไรบางอย่างแต่โดนฮ่องเต้ขัด

“ท่านสวี่ หากท่านคิดแก้ตัวให้เขาอีก เจิ้นจะไม่เห็นแก่ที่ท่านคอยรับใช้เสด็จแม่อีก”

เมิ่งไจเยว่ตกตะลึง ในใจคิดว่าจะโทษสวี่เสียงของนางได้อย่างไร นางนึกต่อต้านขึ้นมาจึงหันไปเอ่ยกับเฉินชิงหาง “หัวหน้าขันทีตีให้เต็มที่ ตีเขาให้ตาย หากเสด็จแม่ถามว่าผู้ใดกระทำ ก็ให้ตำหนักเฟิ่งเจ่ารับผิดชอบ ฮ่องเต้ของพวกเจ้าเคยชินกับการแก้ต่างให้ตนเอง แต่กับพี่สะใภ้นั้นไม่ง่าย จากนี้ต้องตรอมตรมทุกวันเป็นแน่”

องค์หญิงแสร้งยกผ้าเช็ดหน้าขึ้นมาซับหางตาตนเอง “ชีวิตของสตรีเช่นพวกเราช่างขมขื่นนัก ไม่ว่าจะแต่งกับผู้ใดก็เป็นเช่นนี้ไปเสียหมด สามีที่ไม่เคยเห็นค่าเป็นกงเองก็...”

เมิ่งเฉิงคว้ามือนางพลางกล่าวอย่างเดือดดาล “องค์หญิง! เจ้าพูดอะไร! เหตุใดจึงเอาเจิ้นไปเปรียบเทียบกับสวะผู้นั้น!”

เมิ่งไจเยว่กำลังจะเหน็บแนมเขาอีกสองสามคำ ทว่ามีคนเดินเข้ามาจากอีกทาง เป็นหลินอันซื่อจื่อเมิ่งเชิ่น และอาลักษณ์หญิงแห่งตำหนักฉือหนิงอย่างตู้เยว่หว่านซึ่งกำลังเดินนำอยู่ด้านข้างนั่นเอง

---

[33] ดาวอังคาร

เมิ่งเซิ่นเดินออกมาจากฝูงชน ก่อนค้อมกายคารวะฮ่องเต้ “กระหม่อมเมิ่งเซิ่น ถวายบังคมฝ่าบาท”

เมิ่งเฉิงเห็นเยว่หว่านกูกูที่อยู่ด้านหลังเขาก็ตระหนกขึ้นมา รู้ได้ทันทีว่าเรื่องนี้ไปถึงตำหนักฉือหนิงแล้ว จึงเอ่ยขึ้น “ไม่จำเป็นต้องมากพิธี”

เมิ่งเซิ่นทำความเคารพองค์หญิง เมิ่งไจเยว่ก็คารวะเขากลับตามธรรมเนียมแล้วเอ่ยเรียก “พี่รอง”

เมิ่งเซิ่นตอบอย่างนบนอบ “มิกล้า” ก่อนจะเอ่ยตามที่ไทเฮารับสั่ง “เสด็จป้าให้มาเชิญฝ่าบาทไปเสวยร่วมกันที่ตำหนักฉือหนิงพ่ะย่ะค่ะ”

เมิ่งเฉิงเหลือบมองท้องฟ้า เสวยมื้อใดกันหนอ เมื่อเหลือบมองเจิ้งอวี้เหิงอีกครั้งก็รู้ได้ทันทีว่าเป็นเพราะเขา

สีหน้าฮ่องเต้ตึงเครียด ฝ่ามือที่กำแน่นคลายออก ไม่นานก็เอ่ยขึ้นมา “พระชายาสบายดีหรือไม่”

เมิ่งเซิ่นกล่าว “ตั้งแต่กระหม่อมแต่งงาน สุขภาพของท่านแม่ก็ดีขึ้นมาก ตอนนี้รออยู่ที่ตำหนักเสด็จป้าพ่ะย่ะค่ะ”

“ให้ผู้อาวุโสทั้งสองรอเช่นนี้ เจ้านะอายใจจริงๆ” ในที่สุดเมิ่งเฉิงก็เอ่ยเสียงอ่อนลง เขารู้ว่าการมาของเมิ่งเซิ่นนั้นคือพระประสงค์ของพระมารดา แม้เขาจะไม่เต็มใจแต่ก็ไม่กล้าขัดขืน จึงได้แต่เก็บสีหน้าแล้วสั่ง “ไปตำหนักฉือหนิง”

ร่มกับเกี้ยวมังกรในขบวนเสด็จถูกยกขึ้นมาอีกครั้ง ทุกคนเข้าแถวกันสองฝั่งเพื่อให้เมิ่งเฉิงขึ้นเกี้ยว เมื่อเขาขึ้นไปนั่งแล้วก็ไม่ได้มองมาที่เจิ้งอวี้เหิงอีก ทั้งยังแสร้งทำเป็นไม่สนใจและกล่าวเพียง “อิ่งอิ่ง เจ้าก็มาด้วย”

เมิ่งไจเยว่ลอบมองสวี่เสียงขณะเอ่ยตอบเสียงเบา แต่นางก็กล้าหาญยิ่งนัก ระหว่างเดินผ่านสวี่เสียงก็กระซิบถาม “เจ้าได้พกจี้นั่นติดตัวหรือไม่”

นางพูดถึงพู่ห้อยพัดที่ตนยัดใส่ในมือเขาตอนอยู่บนรถม้าคราวก่อน ซึ่งมันเป็นของพัดด้ามโปรดของนาง

สวี่เสียงขมวดคิ้ว ไม่กล้าเอ่ยตอบกลับอันใด

เมื่อทั้งสามจากไป เฉินชิงหางจึงสั่งให้ขันทีน้อยหยุดมือ ในยามนี้น่าจะโบยไปยี่สิบสามสิบไม้แล้ว

หลังจากการลงโทษหยุดลง เจิ้งอวี้เหิงก็รู้สึกได้ถึงความเจ็บปวดที่แล่นริ้วขึ้นมาช้าๆ เขารู้สึกได้ว่ามีคนมาพยุงตนลงจากแท่นทรมาน เมื่อเงยหน้าขึ้นก็พบว่าเป็นสวี่เสียง

สวี่เสียงเอ่ยถาม “เป็นอย่างไรบ้าง”

เจิ้งอวี้เหิงส่ายหน้าแล้วหยุดนิ่งไปครู่หนึ่ง ก่อนจะพยักหน้ากล่าว “ยังพอเดินไหวขอรับ”

สวี่เสียงปล่อยมือจากเขา ทว่าเมื่อเห็นใบหน้าหมอหลวงเจิ้งซีดลงอีกครั้ง เขาจึงมองไปด้านข้าง จากนั้นขันทีน้อยผู้หนึ่งก็รีบเข้ามาพยุง

สวี่เสียงเอ่ย “กลับไปสำนักหมอหลวงก่อนดีหรือไม่”

เจิ้งอวี้เหิงไม่ได้ตอบ แต่กลับเอ่ยถาม “เหนียงเหนียงทรงทราบได้อย่างไร”

เขาย่อมรู้จุดประสงค์การมาของเมิ่งเซิ่น ซื่อจื่อผู้นี้เคยลั่นวาจาไว้แล้วว่าเขาจะไม่มีวันออกหน้าเพื่อช่วยตนเด็ดขาด

สวี่เสียงตอบสั้นๆ “หัวหน้าขันทีเซวียนไม่ได้มา”

เจิ้งอวี้เหิงนิ่งงันไปครู่หนึ่งแล้วถามออกมา “คืนนี้...ข้ากลับไปที่ตำหนักฉือหนิงได้หรือไม่”

สวี่เสียงมองเขา เป็นครั้งแรกที่รู้สึกว่าหมอหลวงน้อยผู้นี้ไม่รักชีวิตจริงๆ เขารู้สึกเหลือเชื่อมาก “คืนนี้?”

เจิ้งอวี้เหิงกล่าว “ข้าเดินได้ ไม่เป็นไร”

สวี่เสียงเงียบงันไปครู่หนึ่ง ก่อนยกมือขึ้นแตะหน้าผากเขาเอาไว้เนิ่นนาน พลางมองเขาด้วยความสงสัย

เจิ้งอวี้เหิงปัดมือเขาออกเบาๆ “ท่านสวี่...ข้าไม่มีไข้หรอก”

สวี่เสียงเอ่ยต่อ “แล้วเหตุใดจึงพูดจาเลื่อนเปื้อนเช่นนั้น”

เจิ้งอวี้เหิงถูกเขาช่วยไว้หลายครั้ง นึกว่าสวี่เสียงจะเยือกเย็นตลอด

เวลาเสียอีก คิดไม่ถึงว่าจะพูดจาหยอกเย้าเช่นนี้เป็นด้วย

เขายืนกราน “เหนียงเหนียงจำต้องมีคนดูแล”

สวี่เสียงกล่าว “เป็นพระประสงค์ของเหนียงเหนียง?”

เมื่อถูกสงสัย เจิ้งอวี้เหิงก็หน้าร้อนผ่าวขึ้นมาแทบจะทันที แต่ยังหาญกล้าตอบ “ใช่”

สวี่เสียงเงียบไปครู่หนึ่งแล้วเอ่ยขึ้น “หากเป็นคืนนี้ละก็...”

เจิ้งอวี้เหิงจ้องมองเขาอย่างไม่วางตา

สวี่เสียงพูดต่อไป “ร่างกายท่านยามนี้เกรงว่าแค่นั่งยังทำไม่ได้ เมื่อครู่ข้าเห็นพวกเขาโบยหลังท่าน แม้ตอนนี้ท่านจะยังไม่รู้สึก แต่พรุ่งนี้กระทั่งนอนบนเตียงก็ยังรู้สึกทรมาน เช่นนี้ยังจะไปตำหนักฉือหนิงอีกหรือ หมอหลวงเจิ้งจะไปดูแลเหนียงเหนียง หรือจะไปให้เหนียงเหนียงดูแลกันแน่”

เจิ้งอวี้เหิงเอ่ย “มันร้ายแรงขนาดนั้นเชียวหรือ”

สวี่เสียงรู้สึกประหลาดใจอยู่บ้าง เขารับหน้าที่ลงโทษมานาน นี่เป็นครั้งแรกที่ได้เห็นอะไรแบบนี้ เขาเอื้อมมือไปกดที่แผ่นหลัง เมื่อเห็นเจิ้งอวี้เหิงตัวสั่นสะท้านพลางสูดปากด้วยความเจ็บปวด ถึงได้รู้ว่าเขามิใช่ไม่เจ็บปวด จึงเอ่ยถามด้วยความสงสัย “ท่าน...อดทนได้ขนาดนี้เชียวหรือ”

เจิ้งอวี้เหิงไม่ทันระวัง ดวงตาจึงเบิกกว้างด้วยความเจ็บปวดขณะพ่นลมหายใจออกมา “ท่านสวี่...ท่านนี่ใจร้ายจริงๆ”

สวี่เสียง “...”

ซางข่ายตามเสด็จฮ่องเต้ไปที่ตำหนักฉือหนิงแล้ว นอกจากทั้งสองคนด้านข้างยังมีเฉินชิงหางและขุนนางอีกหลายคน

เฉินชิงหางได้ยินทั้งหมดก็รู้สึกยินดียิ่ง เขาเดินเข้ามาวางมือบนไหล่ของสวี่เสียง พอเจ้านายจากไปเขาก็ไม่ได้สงวนท่าทีแล้ว ทั้งยังกล่าวกับเจิ้งอวี้เหิงด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม “ได้ยินชื่อเสียงมานาน ที่แท้หมอหลวงเจิ้งก็แข็งแกร่งเพียงนี้ ร้องสักแอะก็ไม่มี หากเป็นขันทีน้อยใจเสาะเหล่านั้น คงร้องโหยหวนตั้งแต่ยังไม่ทันได้ตี”

เจิ้งอวี้เหิงไม่คิดว่าเขาจะเอาฐานะขันทีของตัวเองมาล้อเล่นเช่นนี้ จึงถึงกับตะลึงงันไปครู่หนึ่ง

สวี่เสียงเอ่ยด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึก “ขอบใจเจ้าที่ยังปรานี”

ระหว่างลงโทษต้องขอบคุณเฉินชิงหางที่แอบส่งสัญญาณลับให้เหล่าขันทีผู้ถือไม้ เบื้องหน้าให้พวกเขาแสร้งทำเป็นรุนแรง แต่จริงๆ แล้วยั้งมือเอาไว้ ไม่เช่นนั้นหมอหลวงเจิ้งคงมายืนอยู่ตรงนี้มิได้

ดวงตาจิ้งจอกของเฉินชิงหางโค้งขึ้นขณะกล่าว “อย่างที่องค์หญิงว่าหากข้าตีคนของไทเฮาตายแล้วจะอธิบายกับเหนียงเหนียงตำหนักเฟิ่งเจ่าอย่างไร เจ้านายข้าคัดลอกพระสูตรให้เหนียงเหนียงมาหลายวัน ข้าไม่เคยเห็นนางใส่ใจฝ่าบาทเท่านี้มาก่อน นี่เป็นเรื่องที่น่าปวดใจนัก หากเจ้านายข้าถูกตำหนิ ฮองเฮาก็มิอาจข่มตาหลับได้”

เจิ้งอวี้เหิงยกมือขึ้นคารวะและขอบคุณเขาอย่างจริงจัง “ขอบคุณหัวหน้าขันทีเฉินมาก”

เฉินชิงหางไม่ได้รับการคารวะนี้ ก่อนจะหันไปพูดกับสวี่เสียงยิ้มๆ “เขาเป็นคนแบบนี้หรือ ถึงกับมาขอบคุณขันทีเช่นพวกเรา ข้าเป็นบ่าวคนหนึ่งมิกล้ารับหรอก”

สวี่เสียงยังคงเอ่ยอย่างใจเย็น “พละกำลังของลูกน้องเจ้าสองคนเป็นอย่างไรเล่า ต้องรักษากี่วันถึงจะหาย”

เฉินชิงหางกล่าว “ใต้เท้าเจิ้งยังหนุ่มยังแน่น นอนพักสักสิบวันก็พอแล้ว แต่ถ้าต้องไปถวายงาน...”

เจิ้งอวี้เหิงมองเขาอย่างคาดหวังให้เฉินชิงหางเมตตา

เฉินชิงหางมองสีหน้าของเขา เมื่อตรองดูก็เอ่ยขึ้น “...อย่าเพิ่งไปดีกว่าเดี๋ยวเหนียงเหนียงก็ต้องแบ่งสมาธิมาสั่งคนทายาให้ท่านอีก อีกอย่าง...ฝ่าบาทจะกริ้วด้วย จะทำอะไรก็อดไว้ก่อน อยู่ในตำหนักฉือหนิงก็ใช่ว่าจะทำอะไรสะดวกเสมอไป”

มีคนสองคนเกลี้ยกล่อมเช่นนี้ เจิ้งอวี้เหิงก็จำต้องพยักหน้าอย่าง

หดหู่

สวี่เสียงกำลังจะบอกเหล่าขันทีให้ส่งหมอหลวงเจิ้งกลับไป แต่กลับเห็นว่าเท้าเขาหยุดอยู่กับที่แล้วมองไปทางตำหนักฉือหนิงซึ่งอยู่ไม่ไกล ในสายตานั้นแทบจะกลั่นออกมาเป็นคำว่า 'อยากไป อยากไปมากๆ'

เจิ้งอวี้เหิงหันกลับมา กระซิบถามเขาอย่างดื้อรั้น "พรุ่งนี้ข้าไปที่ตำหนักฉือหนิงได้หรือไม่"

สีหน้าที่ไม่เคยเปลี่ยนของสวี่เสียงเริ่มเปลี่ยนไปเล็กน้อย "หมอหลวงเจิ้ง..."

"หือ?"

เขากล่าว "ภายในสิบวันนี้ห้ามมาถวายการรับใช้เด็ดขาด"

หัวใจของเจิ้งอวี้เหิงพลันร่วงลงบนพื้นก่อนจะแตกสลายอีกครั้ง

เขาทรมานหัวใจมากกว่าร่างกายเสียอีก พลางกล่าวอย่างโศกเศร้า "ท่านสวี่...ท่านใจร้ายมากจริงๆ"

สี่สิบสาม

เมิ่งเฉิงนั่งอยู่ข้างพระมารดาของตนราวกับนั่งอยู่บนพรมหนาม

เมื่อถึงเวลาพลบค่ำ พระชายาหลินอันอ๋องก็ทูลลาแล้วออกจากวังไปต่งหลิงจิ้วให้หลี่รุ่ยเสวี่ยไปส่งด้วยตนเอง แต่กลับรั้งสองพี่น้องให้อยู่ต่อ

ตำหนักฉือหนิงเงียบสงัด นางกำนัลทุกคนทำหน้าที่ของตนโดยไร้สุ้มเสียง มีเพียงนางกำนัลที่สวมชุดคอกลมปักลายสิ่งมงคลแปดอย่างคอยปรนนิบัติฝนหมึกให้เหนียงเหนียงอยู่ด้านข้าง

ไม่ใช่แค่เมิ่งเฉิงซึ่งเพิ่งสั่งลงโทษเจิ้งอวี้เหิงเท่านั้นที่รู้สึกกังวล องค์หญิงเจาหยางก็เช่นกัน นางคิดว่าสาเหตุเป็นเพราะตน ความรู้สึกเย็นวาบพลันแล่นริ้วไปทั่วสันหลัง นางกำผ้าเช็ดหน้าแน่น พลางยกมือขึ้นลูบมวยผมด้วยสายตาเหม่อลอยเป็นครั้งคราว

ไทเฮาหยุดมือแล้วสั่งให้คนนำฎีกาที่ตรวจเสร็จแล้วเข้ามา และจัดการราชกิจต่อโดยไม่กล่าวอะไร

ฮ่องเต้ยื่นมือไปรับมาก้มหน้าอ่านด้วยใจอันหนักอึ้ง แต่กลับรู้สึกว่าตัวอักษรอ่านยากนัก เขารู้ว่าพระมารดาทราบเรื่องที่ตนสั่งโบยจึงให้ซื่อจื่อ

มาตามในช่วงเวลาวิกฤติ แต่ยามนี้พระนางกลับไม่เอ่ยอะไรสักคำ

บรรยากาศโดยรอบเริ่มกดดันมากขึ้น

นางกำนัลนำชาหย่างเทียนเสวี่ยเข้ามาเปลี่ยนให้ และวางไว้ข้างมือของไทเฮา จากนั้นก็ยกชาร้อนรสโปรดของฮ่องเต้กับองค์หญิงเข้ามาถวายถ้วยชาเพิ่งวางลงบนโต๊ะ ไทเฮาก็เอ่ยขึ้น

“ฮ่องเต้ทอดพระเนตรเสร็จแล้วหรือยัง”

เมิ่งเฉิงตัวสั่นสะท้าน ขณะเงยหน้ามองพระมารดาทั้งที่ยังถือฎีกาในมือ เช่นเดียวกับตอนที่นั่งเหม่ออยู่ในชั้นเรียนตำหนักเหวินหัวแล้วโดนเรียกกะทันหัน เขาสะดุ้งตกใจพลางเอ่ย “ลูกละอายใจนัก...”

ต่งหลิงจิ้วเอ่ย “เจ้าไม่ได้ละอายใจ เจ้าเพียงจิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว”

เมิ่งเฉิงเงียบไปทันที

พระมารดาของเขาไม่จำเป็นต้องตำหนิรุนแรงหรือซักไซ้เอาความ พระนางแค่ไม่เอ่ยถามสิ่งใด ปล่อยให้เขาคิดไปเอง เพียงเท่านี้ฮ่องเต้ก็สั่นสะท้านกับอำนาจของพระนางแล้ว อีกทั้งยังสงสัยว่าการกระทำของตนทำให้พระมารดาไม่พอพระทัยหรือไม่ ทว่าอีกใจเมิ่งเฉิงก็คิดว่า...จะไม่ยอมให้พระนางโกรธตนเพราะคนนอกเพียงคนเดียวเด็ดขาด

ต่งหลิงจิ้วเอ่ยเสียงเรียบ “เรื่องที่วันนี้เจ้าบังเอิญเจอหมอหลวงเจิ้งอายเจียเองก็รู้แล้ว”

เมิ่งเฉิงเอ่ย “เสด็จแม่ทรงพระปรีชา เจิ้งอวี้เหิงพูดจาหมิ่นเกียรติราชวงศ์ ลูก...ลูกเพียงให้บทเรียนแก่เขา”

ต่งหลิงจิ้วค่อยๆ เหลือบมองเขา “เขาพูดอะไร”

เมิ่งเฉิงกำลังจะเอ่ยปาก พลันนึกถึงตอนที่เจิ้งอวี้เหิงไม่ให้ความเคารพต่อพระบิดาผู้ล่วงลับของตน เขากับหมอหลวงเจิ้งเป็นปรปักษ์ต่อกัน ย่อมไม่ต้องการให้เงาของหมิงเต๋อฮ่องเต้ปรากฏขึ้นในความขัดแย้งนี้ เมิ่งเฉิงรู้สึกว่าเจิ้งอวี้เหิงไม่คู่ควร ในขณะที่เจิ้งอวี้เหิงก็ไม่เต็มใจจะถ่อมตนจริงๆ

ทันทีที่วาจามาจ่อที่ปาก เขาก็หยุดไปชั่วครู่ “...เขาอวดดีไม่ยอมให้

ความเคารพลูกพ่ะย่ะค่ะ”

“อายเจียถามเจ้า” ต่งหลิงจิ้วถามซ้ำด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนแล้วมองมาที่เขา “หมอหลวงเจิ้งพูดอะไร”

อย่าว่าแต่เมิ่งเฉิงเลย แม้แต่เมิ่งไจเยว่ก็ยังกลืนน้ำลาย รู้สึกว่าตอนพระมารดาไม่แสดงอารมณ์โกรธออกมาน่ากลัวกว่าตอนที่พระนางแสดงอารมณ์ออกมาเสียอีก

เมิ่งเฉิงกำมือแน่น ผ่านไปเนิ่นนานจึงพูดขึ้น “เขา...ลูกจำไม่ได้ว่าเขาพูดอะไรพ่ะย่ะค่ะ”

เมื่อตรองดูถี่ถ้วนแล้ว นอกจากคำว่า ‘ไม่อยากเหมือนคนก่อนหน้าผู้นั้น’ แล้ว เจิ้งอวี้เหิงก็ไม่ได้พูดล่วงเกินอันใดอีก

ต่งหลิงจิ้วสะบัดแขนเสื้อพลางเอนกายพิงเก้าอี้ นางกำนัลที่อยู่ด้านข้างก็เข้ามาจัดผ้ากำมะหยี่ด้านหลังให้ตรงพลางกระซิบ “เหนียงเหนียง หัวหน้าขันทีเซวียนกลับมาจากสำนักหมอหลวงแล้ว เขาไม่เป็นอะไรมากเพคะ”

ต่งหลิงจิ้วพยักหน้าเบาๆ แล้วเอ่ยกับเมิ่งเฉิง “ฮ่องเต้สร้างความลำบากใจให้หมอหลวงผู้หนึ่ง ใช้อำนาจโดยไม่มีเหตุผลจนถึงขั้นลงโทษร้ายแรง ไม่รู้สึกขายหน้ากับฐานะของตนบ้างหรือ”

เมิ่งเฉิงมิอาจเอาชนะอุปสรรคในใจได้ เขารู้ดีว่าเจิ้งอวี้เหิงอาศัยอำนาจของพระมารดาถึงได้บังอาจและอวดดีเช่นนี้ แต่เขาย่อมไม่มีทางตำหนิพระมารดาของตน ทำได้เพียงกัดฟันและขมวดคิ้ว ก่อนกล่าวเสียงกระด้าง “เขาไม่คู่ควรจะปรนนิบัติเสด็จแม่”

ต่งหลิงจิ้วเอ่ยถามเขา “แล้วฮ่องเต้คิดว่าผู้ใดเหมาะสมเล่า”

เมิ่งเฉิงไม่รู้ว่าจะตอบอย่างไร ส่วนองค์หญิงอดยกมือขึ้นมาปิดปากไม่ได้ ความประหม่าของนางพลันหายไปจนสิ้น นางเกือบหลุดขำออกมาเมื่อพระมารดาเหลือบมอง นางก็กระแอมออกมาราวกับไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้น

มือที่วางอยู่บนหน้าตักของเมิ่งเฉิงกำแน่นแล้วคลายออกอยู่หลาย

ครั้ง กระทั่งในที่สุดก็อดที่จะเอ่ยออกมาไม่ได้ “เสด็จแม่ก็มีเสด็จพ่อแล้ว มิใช่หรือ หรือว่าแค่เสด็จพ่อยังไม่พอ”

ต่งหลิงจิ้วเอ่ย “เสด็จพ่อของเจ้า...เขาจากไปแล้วมิใช่หรือ”

“แต่...” เมิ่งเฉิงกล่าว “แต่ว่า!”

ต่งหลิงจิ้วยังคงมองเขาอย่างสงบ พลางจิบชารอคำตอบจากเขาอย่างไม่รีบร้อน

เมิ่งเฉิงราวกับร่างกายและจิตใจแตกสลาย เขาไม่เข้าใจว่าพระมารดาจะมีรักเดียวมิได้เชียวหรือ ทั้งที่ให้ความเคารพและร่วมทุกข์สุขกับพระบิดามายี่สิบกว่าปี แต่นี่ถึงกับต้องหาคนอื่นมาให้ความสำราญแก่ตน...มันไม่เท่ากับทรยศพระบิดาหรอกหรือ

ความคิดเช่นนี้มักเกิดขึ้นในหัวของบุรุษในสังคมศักดินา ทั้งยังคิดว่าสิ่งนี้สมเหตุสมผลที่สุดแล้ว ยิ่งใช้เมิ่งเฉิงซึ่งมีครอบครัวสมบูรณ์แบบและบิดามารดารักใคร่เมตตาต่อกันมาเป็นบรรทัดฐาน ความปรารถนาที่จะให้ชีวิตคู่เป็นหนึ่งใจเดียวกันของเขายิ่งลึกซึ้งขึ้น

แม้ว่าความคิดของเมิ่งเฉิงจะเป็นไปตามแนวคิดสังคมศักดินา แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าศีลธรรมของเขาจะบกพร่อง ในทางกลับกัน เขาคือสามีที่สตรีส่วนมากในยุคนี้ต้องการแต่กลับหาไม่ได้ และเพราะเขาเป็นฮ่องเต้คุณสมบัติเหล่านี้จึงนำพาความเจ็บปวดมากมายมาให้เขา

เมิ่งเฉิงสูดลมหายใจเข้าลึกๆ คิดว่าการมีอยู่ของเจิ้งอวี้เหิงถือเป็น ‘ของต่างหน้า’ เพื่อปลอบใจตัวเอง ระหว่างที่สะกดจิตตัวเองอยู่นั้น ความอดทนของเขาก็เพิ่มขึ้นมาเล็กน้อย ก่อนก้มศีรษะลงแล้วเอ่ย “แต่เสด็จแม่... ไม่ได้ปล่อยเสด็จพ่อไปใช่หรือไม่”

ต่งหลิงจิ้วนิ่งไปครู่หนึ่ง พระนางอยากบอกเฉิงเอ๋อร์เหลือเกินว่าตนปล่อยไปตั้งแต่ตอนที่เมิ่งเจินยังอยู่แล้ว

ทว่าความเป็นจริงนั้นกลับโหดร้ายเกินไปกับฮ่องเต้ที่ยังคงครองชีวิตคู่ ต่งหลิงจิ้วคิดเรียบเรียงคำพูดอยู่สักพักแล้วเอ่ยขึ้น “ไม่ว่าเรื่องอะไร

สุดท้ายแล้วก็จำต้องปล่อยวาง”

เมิ่งเฉิงยังมิอาจหลุดพ้นจากวังวนความสับสนนี้ได้ “แต่พวกท่านคือ ...คือฮ่องเต้ผู้ปราดเปรื่องกับฮองเฮาผู้ทรงธรรม หากคนอื่นมาแทรกกลาง พวกท่าน ลูก...ลูกยอมไม่ได้”

ต่งหลิงจิ้วเอ่ยอีก “คนอื่น? เช่นนั้นซูเฟยของฮ่องเต้พระองค์ก่อน เต๋อไท่เฟยที่ตำหนักใหญ่ และสนมอีกหลายสิบคนที่บิดาเจ้าพาเข้ามาในวังหลังเล่า พวกนางนับเป็นคนอื่นหรือไม่”

เมิ่งเฉิงถึงกับไร้วาจา เขามองพระมารดาอย่างตกตะลึง รู้สึกราวกับมีก้างปลาติดคอ เจ็บปวดเสียจนทนแทบไม่ไหว อีกทั้งยังกลืนลงไปไม่ได้อีกด้วย

ต่งหลิงจิ้วเอ่ยด้วยรอยยิ้ม “เจ้าคงคิดว่าการมีชายาต่างจากการมีอนุใช่หรือไม่ สามีภรรยาถือเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน แต่อนุถือเป็นคนใต้อาณัติ ไม่ควรค่าแก่การเอ่ยถึง ดังนั้นจึงไม่นับรวมพวกนางด้วย”

ความคิดของเมิ่งเฉิงไม่เคยรอดพ้นสายตาอันเฉียบแหลมของพระนางได้เลยตั้งแต่เล็กจนโต ฮ่องเต้ได้แต่ตอบรับเสียงขรึม ใบหน้าของเขาเต็มไปด้วยความเจ็บปวด

ต่งหลิงจิ้วเอ่ย “ทว่าในใจข้ากลับมิใช่เช่นนั้น พวกนางมิใช่คนใต้อาณัติ แต่เป็นคนที่น่าสงสาร”

เมิ่งเฉิงกล่าว “เสด็จแม่...”

ต่งไทเฮายกมือขึ้นนวดหัวคิ้ว พระนางรู้สึกเหนื่อยล้า อาการหูอื้อของพระนางกำเริบขึ้นมาอีกแล้ว ในหูพระนางราวกับมีเสียงฆ้องและกลองที่ถูกตีจนสั่นสะเทือน พระนางเอ่ยถามเมิ่งเฉิง “เฉิงเอ๋อร์ เจ้าคิดว่าบิดาเจ้าจงรักภักดีต่อข้าหรือไม่”

เมิ่งเฉิงเงียบงันอยู่นานก่อนเอ่ยตอบ “ลูกมิกล้าพูดสุ่มสี่สุ่มห้า แต่ลูกคิดว่าเสด็จพ่อพยายามเต็มที่แล้ว”

ต่งหลิงจิ้วเห็นด้วยเป็นอย่างมาก “ใช่ เขาพยายามเต็มที่แล้ว แล้วเขา

ก็พยายามอย่างดีที่สุดแล้วด้วย”

พระนางเอ่ยเสริมอีก “แต่กระนั้นความพยายามของเขาก็ยังไม่เพียงพอ ความพยายามทั้งหมดของเขายังไม่ได้หัวใจแม่...เพราะสถานการณ์ยากจะก่อให้เกิดความผูกพัน ไม่เกี่ยวกับคนอื่น”

“ในเมื่อไม่เกี่ยวกับคนอื่น แล้วเหตุใดเสด็จแม่จึงตำหนิเขา ทั้ง...ทั้งที่เสด็จพ่อจริงใจต่อเสด็จแม่ที่สุดแล้ว” เมิ่งเฉิงเอ่ยอย่างร้อนใจ

ต่งหลิงจิ้วส่ายหน้า รู้สึกว่าเรื่องนี้ช่างน่าขันนัก แม้ฮ่องเต้จะไม่ได้หมายความแบบนั้น แต่พระนางก็ยังรู้สึกว่าหลักจริยธรรมนี้มักย้อนมาเยาะเย้ยตนเสมอ

ต่งหลิงจิ้วถอนหายใจก่อนเอ่ย “จริงใจต่อข้า...แม่ไม่เคยคิดตำหนิบิดาเจ้าเลย สักนิดหรือก็ไม่”

ฮ่องเต้ไม่เข้าใจ

ต่งหลิงจิ้วปัดหัวข้อนี้ทิ้งไปแล้วเอ่ย “หากเจ้ายังอยากหาเรื่องเขาอีกก็ขอให้บอกแม่มาตรงๆ เพื่อไม่ให้ทำลายความสัมพันธ์ระหว่างพวกเราแม่ลูก”

เมิ่งเฉิงได้ยินเช่นนั้นก็ตกใจนัก เขาเกรงว่าพระมารดาจะทำลายความสัมพันธ์ระหว่างแม่ลูกเพราะคนนอกที่ไม่สลักสำคัญจริงๆ เขาทั้งกังวลทั้งไม่สบายใจ รู้สึกว่าเจิ้งอวี้เหิงผู้นี้เป็นขุนนางชั่วที่ล่อลวงไทเฮา ถึงขั้นยุแยงให้แม่ลูกมีรอยร้าว

ทว่าทำได้แค่ซ่อนความคิดของตนเอาไว้

เพราะแม้เอ่ยกับปากว่าไม่ได้โกรธ แต่กลับรั้งเมิ่งเฉิงเอาไว้จนถึงค่ำเพื่อจัดการราชกิจที่กองสูงจนเกือบเท่าครึ่งตัวคน ทำให้ฮ่องเต้เหนื่อยล้าจนจิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว

ทว่าพระมารดายังคงถือถ้วยชาอุ่นๆ อยู่เป็นเพื่อนเขา บางครั้งก็ให้คำแนะนำอย่างอ่อนโยน บางครั้งก็ช่วยชี้แนะรวมทั้งแสดงความเห็นอย่างนุ่มนวลและอดทน

เมิ่งเฉิงย่อมหนีไปไหนไม่ได้

อย่าว่าแต่เมิ่งเฉิง แม้แต่เมิ่งไจเยว่ก็ยังต้องมารับเคราะห์ด้วย พระมารดาไม่ปล่อยนางไปเช่นกัน เมิ่งไจเยว่ไม่ยุ่งเรื่องราชกิจ นางจึงได้แต่เล่นกับแมวขาวในตำหนักฉือหนิงเท่านั้น ประเดี๋ยวก็ทำให้องค์รัชทายาทแมวโมโห ประเดี๋ยวก็ลากนางกำนัลมาเล่นวางเดิมพัน สุดท้ายก็เบื่อจึงได้แต่นอนขดตัวอยู่ในอ้อมกอดของพระมารดา

เมื่อดวงจันทร์ขึ้นเหนือฟ้า ตู้เยว่หว่านนำตะบันไฟออกมาจุดไล่ตะเกียง และสั่งคนในวังให้ตื่นตัวเข้าไว้

เมิ่งเฉิงง่วงนอนจนน้ำตาไหล เขามิอาจอ่านประโยคสละสลวยบนฎีกาเหล่านั้นได้ และได้แต่หาวเงียบๆ เมื่อเงยหน้าขึ้นเห็นพระมารดามองมาที่ตนยิ้มๆ ก็อดใจสั่นสะท้านมิได้ จึงเหยียดหลังนั่งตัวตรงอีกครั้ง

ลูกกระเดือกของเขาขยับเล็กน้อย เขากลืนน้ำลายแล้วกล่าวกับพระมารดา “พระวรกายของเสด็จแม่สำคัญนัก ยามนี้...ควรต้องบรรทมแล้วมิใช่หรือพ่ะย่ะค่ะ”

ต่งหลิงจิ้วเอ่ยช้าๆ “ปกติอายเจียได้นอนเร็วน้อยครั้งนัก ฮ่องเต้ลองทายดูซิว่าเป็นเพราะอะไร”

แล้วมันจะเป็นอะไรไปได้ นอกจากเป็นเพราะเขายังเด็กไม่รู้ประสางานบางอย่างยังมิอาจจัดการเองได้ อีกทั้งเหล่าขุนนางอาวุโสในราชสำนักก็มักคุ้นเคยกับการนำเรื่องสำคัญมาขอให้ทางตำหนักฉือหนิงตัดสินใจมากกว่า

ใบหน้าเมิ่งเฉิงแดงก่ำ รู้สึกอับอายจนไม่รู้ว่าจะเอาหน้าไปไว้ที่ไหน เขานึกถึงตอนที่ได้ขึ้นครองราชย์ แม้จะลำบากแต่ก็ไม่ได้ลำบากขนาดนั้น นั่นทำให้เขายิ่งไม่สบายใจ “ลูกอกตัญญูแล้ว ลูกเองที่ไร้ความสามารถ”

ต่งไทเฮาโบกมือแล้วสั่งให้ตู้เยว่หว่านส่งฮ่องเต้กลับ “เอาละ กลับไปนอนเถิด ฮองเฮาส่งคนมาถามสองรอบแล้ว”

เมิ่งเฉิงลุกขึ้นจากโต๊ะหนังสือพลางมองอิ๋งอิ๋งในอ้อมแขนพระมารดา

คิดว่าให้นางพักอยู่กับพระมารดาสักคืนคงไม่เป็นไร ก่อนจะทูลลากลับไป

ข้ารับใช้ซ้ายขวาพากันนำเสื้อคลุมสีทองลวดลายมังกรบนเมฆมงคลมาคลุมไว้ที่บ่าของฮ่องเต้ โคมไฟรูปดอกบัวสี่ดวงถูกยกขึ้นคุ้มภัยให้เมิ่งเฉิงเสด็จกลับตำหนัก

ประตูตำหนักฉือหนิงเปิดแล้วปิดลง แสงจันทร์สาดส่องลงมาสายลมเย็นยะเยือกพัดโชยเข้ามาในตำหนัก

ต่งหลิงจิ้วเอื้อมมือไปบีบจมูกน้อยๆ ขององค์หญิง นางขมวดคิ้วดวงหน้างามดุจหยกยับย่นทันที ขณะดิ้นขลุกขลักอยู่ในอ้อมแขนของพระมารดา พลางหันหน้าหนีแล้วเอ่ยเสียงงึมงำ “บังอาจ...ผู้ใดกล้ากลั่นแกล้ง...”

เมื่อเมิ่งไจเยว่ขยับตัว พู่หยกบนกายก็กระทบกันจนเกิดเสียง ผ่านไปครู่ใหญ่ก็ลืมตาขึ้นมา ขณะกำลังจะอารมณ์เสียใส่ก็เห็นใบหน้างามสง่าของพระมารดาเสียก่อน

หัวใจของนางเต้นรัว ก่อนจะกอดหมับเข้าที่เอวของพระมารดาพร้อมเปลี่ยนน้ำเสียงทันที “กะ...กลั่นแกล้งได้ดีมากเพคะ! อิ๋งอิ๋งเกิดมาเพื่อช่วยคลายความกังวลให้เสด็จแม่อยู่แล้ว”

นางขยับเข้าไปซุกอกไทเฮา น้ำเสียงออดอ้อนน่าเอ็นดู ทว่ากลับวิพากษ์วิจารณ์เสียเต็มที่ “อิ๋งอิ๋งไม่พอใจเสด็จพี่มานานแล้วเพคะ เขามักจะใจกว้างกับบุรุษด้วยกัน แต่กลับใจแคบกับสตรีตลอด ต้องขอบพระทัยเสด็จแม่ที่สั่งสอนเขา! อ้อ ไม่สิ อบรมเขาต่างหาก!”

ต่งหลิงจิ้วมองนางยิ้มๆ แล้วเอ่ยเสียงเบา “สวี่เสียง”

เมิ่งไจเยว่คิดว่าสวี่เสียงมาที่ตำหนักฉือหนิงจึงเงยหน้าขึ้นมองไปรอบๆ แต่กลับมองไม่เห็นแม้แต่เงาของสวี่เสียง จึงหันหน้ากลับมาสบกับพระเนตรสีดำขลับอันลึกล้ำและแฝงไปด้วยความนัยคู่นั้น

องค์หญิงกระแอมกระไอเบาๆ ในใจพลันรู้ได้ว่าพระมารดาคงทราบเรื่องทั้งหมดแล้ว นางจึงหดคอแล้วเอ่ยเสียงเบา “ไปมาหาสู่กับขันที...ฉัน

มิตร นับว่าเป็นเรื่องเสื่อมเสียหรือ มือของเขาลูกก็ไม่เคยจับ ลูกบริสุทธิ์นะเพคะ”

สี่สิบสี่

ต่งหลิงจิ้วเอ่ยอย่างขบขัน “บริสุทธิ์หรือ”

เมิ่งไจเยว่รู้ตัวว่าทำผิด ในใจเกรงว่าพระมารดาจะลงโทษจึงเริ่มเป็นกังวล นางซุกกายอยู่ในอ้อมแขนแล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงออดอ้อน “เสด็จแม่ต้องเข้าใจลูกนะเพคะ ท่านไม่รู้หรอกว่าวันนั้นที่ลูกเข้าไปจับผีเสื้อในสวน มีผีเสื้อที่งดงามมากตัวหนึ่งบินไปเกาะบนตัวท่านสวี่ แม้เขาจะเป็นขันที แต่กลิ่นกายของเขาหอมยิ่งกว่าดอกไม้ ถึงกับดึงดูดผีเสื้อให้มาดอมดมได้ แล้วก็ดึงดูดลูกด้วยเพคะ”

ต่งหลิงจิ้วเอ่ยอย่างจงใจ “ดูเหมือนจะเป็นความผิดของเขา ถึงกับกล้าล่อลวงองค์หญิงเชียวหรือ”

“ไม่ใช่นะเพคะ” เมิ่งไจเยว่รีบปฏิเสธ “ลูกชอบหน้าตาของเขา คนผู้นี้ดูไม่เหมือนขันทีเลยจริงๆ เสด็จแม่เองก็มีหมอหลวงเจิ้งอยู่ข้างกาย ลูกในฐานะองค์หญิงจะมีคนอยู่ข้างกายบ้างมิได้หรือเพคะ ยิ่งไปกว่านั้นคือเขามิอาจทำเรื่องอย่างว่าได้ เป็นได้แค่เพียงของประดับเท่านั้น”

ต่งหลิงจิ้วมองนาง น้ำเสียงจริงจังขึ้นมาเล็กน้อยขณะเอ่ย “พูดจา

ไร้ยางอาย มิน่า...เหล่าข้าราชบริพารถึงว่าเจ้าไม่ค่อยมีมารยาท”

“ว่าข้า?” องค์หญิงตกใจแล้วเอ่ยด้วยความเดือดดาล “เป็นกงไปทำอะไรให้ คนกลุ่มนี้ถึงได้ชอบชี้นิ้ววิพากษ์วิจารณ์กันเหลือเกิน”

นางไม่เหมือนกับเจิ้งอวี้เหิง เจิ้งอวี้เหิงนั้นปากยอมรับผิดแต่ในใจกลับดื้อรั้น ส่วนองค์หญิงนั้นแม้แต่ปากก็ยังไม่ยอมรับ เมิ่งไจเยว่เป็นกิ่งทองใบหยก เป็นองค์หญิงเพียงองค์เดียว ใต้หล้านี้จะมีสักกี่คนที่ตำหนินางได้

ต่งหลิงจิ้วดึงฎีกาเล่มหนึ่งออกมา นิ้วมือของพระนางปิดชื่อผู้เขียนฎีกาเล่มนี้เอาไว้พลางเอ่ยเสียงเรียบ “จับผู้ตรวจการเข้าคุกหลวง แม้จะไม่ได้รับโทษแต่ก็ถูกคุมขังเอาไว้ทั้งวัน นี่เป็นสิ่งที่องค์หญิงควรกระทำหรือ”

เมิ่งไจเยว่เอ่ย “ก็พวกเขาไปตีคนถึงหน้าประตู! คนเหล่านี้เสียมารยาทกับหัวหน้าฝ่ายตรวจการภายในนะเพคะ!”

นางเพิ่งเอ่ยแก้ต่างเสร็จก็หันไปสบตากับพระมารดา จากนั้นก็รู้สึกว่าตนแสดงออกมากเกินไป ในใจรู้สึกผิดขึ้นมา จึงได้แต่หดตัวกลับแล้วบ่นอุบอิบ “แต่เดิมทีผู้ตรวจการอะไรนั่นก็ทำผิดก่อนนะเพคะ”

ต่งหลิงจิ้วเอ่ยถาม “ดูท่าอิ๋งอิ๋งจะอยากได้เขามากสินะ”

เมิ่งไจเยว่ได้ฟังก็ตกตะลึง พลางมองพระมารดาอย่างคาดหวัง “เสด็จแม่จะทำให้ลูกสมปรารถนาหรือเพคะ”

“น่าเสียดาย” ต่งหลิงจิ้วเคาะฎีกาเบาๆ “แม้อายเจียจะไม่ได้ตำหนิหรือห้ามปรามเจ้า แต่สวี่เสียงก็คงไม่เห็นด้วย เขาเพียงคิดว่าด้วยฐานะของเจ้าคงมิอาจแย้งต่อหน้าได้เท่านั้น”

เมิ่งไจเยว่ไม่ปักใจเชื่อ ทั้งยังเอ่ยถามอย่างสงสัย “จะเป็นแบบนั้นได้อย่างไรเพคะ ต่อให้ฐานะของลูกเป็นอุปสรรค แต่ในตำหนักองค์หญิงก็มีลูกคอยปกป้อง สามารถใช้ชีวิตตามใจตนเองได้ ไม่ต้องคอยมาทำงานงกๆ ลูกไม่เชื่อหรอก เขาแค่ไม่มีวิธีพูดกับเสด็จแม่เท่านั้น”

ในใจองค์หญิงคิดว่าการได้ติดตามนางคือความรุ่งโรจน์ไม่มีที่สิ้นสุด แต่ในวังหลวงแห่งนี้ เบื้องบนสวี่เสียงมีฮ่องเต้กับไทเฮา และยังต้องทำงาน

อยู่ภายใต้สายตาเจ้านาย เบื้องล่างก็มีข้าราชบริพารที่คอยเหยียดหยามเหล่าขันที แล้วเขายังเป็นคนที่คอยควบคุมการลงโทษอีก ใต้หล้าย่อมมีคนมากมายที่ต้องการให้เขาตายจากไป

ขอแค่สวี่เสียงลาออกจากตำแหน่งไปอยู่ในตำหนักองค์หญิง เขาก็สามารถขจัดปัญหาเรื่องศัตรูที่มีอยู่รอบด้านออกไปได้ อย่างมากก็แค่ถูกนางดุไม่กี่หน เมิ่งไจเยว่คิดว่านั่นย่อมดีกว่าการถูกคนอื่นเรียกว่า 'มัจจุราช'

ต่งหลิงจิ้วไม่ได้คิดจะเอ่ยอธิบายอันใด และจะให้องค์หญิงได้หาคำตอบด้วยตนเอง จึงเอ่ยเพียง "นับแต่วันพรุ่งนี้ไป หากมีคดีที่สวี่เสียงเป็นผู้ไต่สวน อายเจียจะให้คนพาเจ้าเข้าไปดู เขาไม่ใช่ผีเสื้อตัวหนึ่ง ทั้งยังสามารถกินคนเข้าไปได้อีก"

ยามนี้องค์หญิงยังไม่รู้สึกถึงอันตราย จึงพยักหน้ารัวๆ รู้สึกเพียงว่าพระมารดาช่างมีน้ำพระทัยดีเหลือเกิน

ต่งหลิงจิ้วเอ่ยต่อ "หากดูแล้วเจ้ายังยืนกราน เจ้าก็ไปถามเขาเองว่าจะยอมไปอยู่ที่ตำหนักองค์หญิงหรือไม่"

เมิ่งไจเยว่เบิกบานใจยิ่งนัก รู้สึกเพียงว่าใต้หล้านี้ไม่มีผู้ใดดีเท่าพระมารดาของตนแล้ว นางจึงขยับเข้ามากอดแขนออดอ้อนพระมารดาสักพัก และพำนักอยู่ในตำหนักฉือหนิงเป็นเพื่อนไทเฮา

เจ็ดวันให้หลัง ตำหนักฉือหนิง

หมอหลวงเจิ้งน้อยไม่ได้ฟังคำแนะนำของสวี่เสียงที่ว่าให้พักอยู่ในสำนักหมอหลวงก่อนตามคาด เขาอยู่ได้เพียงเจ็ดวันก็กลับมาถวายบังคมเหนียงเหนียงและกลับมาทำงานอีกครั้ง

ในระหว่างที่เขากำลังพักฟื้นอยู่นั้น ต่งหลิงจิ้วมักจะส่งคนไปดูแลเขา แม้ว่าในสำนักหมอหลวงจะมีคนมากมายที่กระตือรือร้นอยู่เป็นนัย แต่พระนางก็คร้านจะเลือกใครอื่นมาตรวจชีพจรแทนเขา ช่วงไม่กี่วันมานี้ทั้งการวินิจฉัย ตรวจชีพจร หรือต้มโอสถบำรุงก็ล้วนให้เป็นหน้าที่หมอหญิง

จากสำนักโอสถทั้งหมด

ในวันที่ข้ารับใช้ในวังไปพักผ่อน ต่งหลิงจิ้วก็มอบราชกิจง่ายๆ ให้ฮ่องเต้ ด้วยเหตุนี้จึงได้มีเวลาว่างทั้งวัน ได้เดินหมากอยู่ข้างหน้าต่างตำหนัก พร้อมฟังเสียงสายลมในฤดูสารทพัดใบไม้และเสียงฝนที่โปรยปรายลงมา

รุ่ยเสวี่ยนำเสื้อคลุมมาคลุมไว้บนบ่าของเหนียงเหนียง ก่อนจะชี้ไปยังสถานที่ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากพระนางนัก พลางเอ่ยเสียงเบา “หมอหลวงเจิ้งแอบมองพระองค์อยู่นานแล้ว เหตุใดเขาจึงไม่เข้ามาเล่า”

เจิ้งอวี้เหิงนั่งหารือเรื่องเทียบยากับเหล่าหมอหญิงอยู่ไม่ไกล

ต่งหลิงจิ้ววางหมากอย่างมิใคร่ใส่ใจ “บางทีฮ่องเต้อาจทำให้เขาตกใจกลัว...หรือไม่ก็คิดว่าอายเจียไม่สนใจไม่เคยปกป้องเขา ไม่ก็...คงเชื่อฟังเฉิงเอ๋อร์จริงๆ”

รุ่ยเสวี่ยส่ายหน้าพลางกล่าว “หากคิดเช่นนั้นจริง คงไม่มาทนรับความลำบากใจจากฝ่าบาทแล้วเพคะ”

ต่งหลิงจิ้วเอ่ย “นั่นสิ”

พระนางมีประสบการณ์มากมายที่สั่งสมมาหลายปี ทั้งยังเป็นคนใจกว้างและรู้จักควบคุมตนเอง แม้จะชอบเขาแต่ก็จะไม่แสดงความเป็นห่วงหรือความรู้สึกอื่นๆ ออกมา เพราะเมื่ออยู่ในตำแหน่งนี้ การแสดงความรู้สึกนั้นถือเป็นข้อห้ามที่ร้ายแรง

นอกชายคายังคงมีเสียงหยาดฝนโปรยปรายลงมา

ต่งหลิงจิ้วเขียนกลวิธีเดินหมากขึ้นมาแผ่นหนึ่ง ขณะใช้พู่กันขีดเขียนก็ก้มหน้ามองกระดานหมากไปด้วย “รุ่ยเสวี่ย ไปหยิบ *‘บันทึกลืมกังวลสุขบริสุทธิ์*[34]*’* มาที”

รุ่ยเสวี่ยกูกูรับคำ แต่กลับมีคนไวกว่านางก้าวหนึ่ง แล้วหยิบบันทึก

---

[34] *บันทึกลืมกังวลสุขบริสุทธิ์*《忘忧清乐集》(วั่งโยวชิงเล่อจี๋) เป็นตำราหมากล้อมเก่าแก่ที่สุดเล่มหนึ่งของจีน มีอายุราว 1,800 ปี

มาวางไว้ข้างมือของต่งไทเฮา

ต่งไทเฮามิได้เงยหน้าขึ้น ทำเพียงเอื้อมมือออกมาพลิกหน้ากระดาษ ทว่ากลับสัมผัสถูกนิ้วเรียวเย็นเฉียบเข้า

พระนางหยุดนิ่งไปครู่หนึ่ง แต่ไม่ได้เอ่ยอันใด เพียงพลิกหน้ากระดาษไปมาเท่านั้น

เจิ้งอวี้เหิงคุกเข่าลงข้างกระดานหมาก ท่าทีงดงามราวกับหยก บนตัวเขายังมีกลิ่นสมุนไพรผสมกับกลิ่นหมึกและกระดาษจางๆ ยามนี้เขาพับแขนเสื้อขึ้นพลางเอ่ยเสียงทุ้มต่ำ “กระหม่อมขอประทานอภัยเหนียงเหนียง”

ต่งหลิงจิ้วเหลือบมองเขา

ไม่ได้พบกันหลายวัน เขาก็ยังคงอ่อนโยน ทว่าสภาพของหมอหลวงเจิ้งดูไม่ค่อยสู้ดีนัก มือของเขาเย็นเฉียบยามที่สัมผัส สีหน้าเต็มไปด้วยความรู้สึกไม่เข้าใจและยากจะอธิบายแฝงอยู่...ซึ่งต่งหลิงจิ้วมิค่อยเข้าใจนัก

พระนางไม่เข้าใจว่าอะไรคือความกังวล อะไรคือการไม่สมปรารถนา

เจิ้งอวี้เหิงถูกบีบให้ต้องเย็นชากับเหนียงเหนียงอยู่ในช่วงระยะเวลาหนึ่ง เขาเองก็ได้แต่ครุ่นคิด แม้รู้สึกว่าตนไม่ใช่คนหัวดื้อเพียงนั้น แต่เมื่อเผชิญหน้ากับฮ่องเต้ที่มักทำให้ลำบากใจกับเรื่องที่บอกว่าตนไม่คู่ควรกระทั่งเป็นของทดแทน เขากลับมิอาจระงับความกรุ่นโกรธได้ จึงเกรงว่าตนที่เป็นเช่นนี้อาจจะสร้างปัญหาให้ไทเฮาได้

ต่งหลิงจิ้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงนิ่มนวล “ขอโทษเรื่องอันใดเล่า”

เจิ้งอวี้เหิงกล่าว “กระหม่อมบังเอิญเจอขบวนเสด็จของฝ่าบาทพะย่ะค่ะ”

เขาค้อมกายคารวะ ขนตางอนยาวราวกับพัดขนนก ทำให้เกิดเป็นเงาเลือนราง

ต่งหลิงจิ้วยื่นมือออกมา ปลายนิ้วนุ่มนิ่มและอบอุ่นของพระนางแตะที่แก้มของเจิ้งอวี้เหิง พลางสัมผัสเขาอย่างระมัดระวังราวกับกำลังฝึกแมวตัวโปรดให้เชื่อง

พระนางเอ่ยถาม “เจ็บมากหรือไม่”

เจิ้งอวี้เหิงใจสั่นสะท้านไปชั่วครู่

เขาอดกลั้นอยู่นาน ทว่าความปรารถนายังคงเอ่อล้นแล้วซึมผ่านปลายนิ้วของพระนางเข้าไปโดยไร้สิ่งกีดขวาง

บางครั้งเจิ้งอวี้เหิงก็คิดว่าความปรารถนาที่เขามีต่อเหนียงเหนียงนั้นช่างสกปรกโสมมและอวดดี สมควรถูกสับเป็นหมื่นชิ้น เขาไม่ต่างจากแมวป่าที่เดินผ่านพระพุทธรูปในวันฝนตก ร่อนเร่มาอาศัยร่มเงาเพื่อบดบังสายฝน ท่ามกลางหยาดพิรุณที่โปรยปรายก็เห็นพระโพธิสัตว์ก้มหน้าลงมา

ยามนี้สายฝนราวกับทำให้สีสันของฤดูสารทชัดเจนขึ้น

ต่งหลิงจิ้วเพียงสัมผัสเขา แต่จู่ๆ ก็ถูกหมอหลวงเจิ้งน้อยคว้ามือเอาไว้ เขาไม่ได้รีบปล่อยเหมือนต้องของร้อนเช่นเคย แต่กลับดึงเข้ามาใกล้และกำไว้แน่น ราวกับว่าหากปล่อยไปแล้วอาจสลายเป็นฟองอากาศในพริบตา

ต่งหลิงจิ้วเอ่ยเสียงเบา “เข้ามาใกล้ๆ”

เจิ้งอวี้เหิงขยับเข้าไปใกล้พระนางทีละนิด ก่อนจะแอบอิงอยู่ข้างกายไทเฮาเหนียงเหนียง

ต่งหลิงจิ้วเปิด *‘บันทึกลืมกังวลสุขบริสุทธิ์’* ส่วนมือที่ว่างอีกข้างก็ลูบมือเขาเบาๆ พลางไล้สำรวจตามแนวกระดูกไปทีละจุด...ทีละจุด ถึงกับทำเอาลำคอเจิ้งอวี้เหิงตีบตันไปหมด

เขามองใบหน้าด้านข้างของไทเฮาเหนียงเหนียงไม่วางตา พลางคิดในใจว่า ‘เหนียงเหนียง ไม่ว่ายามใดที่ทอดพระเนตรมาที่กระหม่อม ขอให้มีเพียงแค่กระหม่อมได้หรือไม่’

ทว่าเขามิอาจเอ่ยออกไปได้ เรื่องบางเรื่องก็ยากเกินกว่าจะเปิดเผย

ต่งหลิงจิ้วหันกลับไปอ่านบันทึก จากนั้นก็เปลี่ยนมาที่กระดานหมากต่างหูหยกของพระนางส่ายไหว พระนางหยุดมือก่อนจะสอดนิ้วประสานมือกับเขา

จู่ๆ เจิ้งอวี้เหิงก็โพล่งขึ้น “เหนียงเหนียง”

“หือ?” ต่งไทเฮาเอ่ยด้วยน้ำเสียงสงบและอ่อนโยนกับเขาตามปกติ “ว่ามา”

“พระองค์...ชอบลำนำ ‘*เมืองริมฝั่ง*[35]’ ของท่านผู้นั้นหรือไม่”

“ *‘ลำนำเมืองริมฝั่ง’* ของผู้ใด” ต่งหลิงจิ้วเอ่ยถาม

“บทไว้อาลัยพะย่ะค่ะ” เขากล่าว “สิบปีที่ความตายแยกเราจาก”

ต่งหลิงจิ้วไม่รู้ว่าเหตุใดเขาถึงได้เอ่ยเรื่องนี้ขึ้นมา นี่เป็นสิ่งที่กวีราชวงศ์ก่อนแต่งขึ้นเพื่อไว้อาลัยภรรยาที่จากไป เปี่ยมด้วยความรักสัตย์ซื่อจนถูกแพร่ออกไปเป็นวงกว้าง พระนางคิดว่าเขาอยากฟังความเห็นของตน “ก็ชอบอยู่”

เจิ้งอวี้เหิงก้มหน้าพลางเอ่ยเชื่องช้า “สุดท้ายกวีผู้ยิ่งใหญ่ก็แต่งงานกับลูกพี่ลูกน้องของภรรยาที่ตายจากไป”

ต่งไทเฮาทอดถอนใจ ก่อนจะส่ายหน้า “บนโลกนี้ความรักมิอาจห้ามปรามได้ ไม่ใช่แค่รักเท่านั้น แม้แต่ลักษณะนิสัยของคน ยิ่งได้รับการทดสอบมากขึ้น หยั่งเชิงมากขึ้น ต่อให้เป็นหยกแข็งก็ยังแตกได้...เช่นนั้นหากคิดจะใช้คนก็อย่าระแวง หากระแวงก็อย่าใช้ การเลือกเสาหลักในแว่นแคว้นก็เป็นเช่นนี้”

เจิ้งอวี้เหิงเงียบงันไปครู่หนึ่งก่อนเอ่ยขึ้น “หากจะใช้คนก็อย่าระแวง... พระองค์จึงมั่นใจ มั่นใจว่ากระหม่อม...” *จะยอมเป็นตัวแทนเขาตลอดไปเช่นนั้นหรือ*

เขาไม่ได้เอ่ยประโยคสุดท้ายออกมา

ต่งไทเฮาหัวเราะ ขณะลูบนิ้วเขาแล้วจิ้มลงที่ฝ่ามือเจิ้งอวี้เหิงเบาๆ จากนั้นก็กล่าว “วันนี้เป็นอะไร เจ้าได้พักไม่กี่วัน รู้มารยาทขึ้นมากไม่พอ

---

[35] *เมืองริมฝั่ง*《江城子》(เจียงเฉิงจื่อ) เป็นหนังสือรวมบทกวี ในเล่มมีทั้งหมด 16 บท ซึ่งประพันธ์ขึ้นมาโดยกวี 7 คนในสมัยปลายราชวงศ์ถัง และได้รับความนิยมในราชวงศ์ซ่ง

ยังมีนิสัยสุขุมเยือกเย็นเพิ่มขึ้นด้วยหรือนี่"

เจิ้งอวี้เหิงรู้ว่าก่อนหน้านี้ตนดื้อรั้นเอาแต่ใจเพียงใด ในสถานการณ์เช่นนี้ มองดูก็รู้ว่าการปฏิบัติตามขนบธรรมเนียมนั้นเป็นเพียงการแสดงเท่านั้น

ยามนี้สุราอุ่นด้านข้างก็อุ่นกำลังดี นางกำนัลแซ่จ้าวคอยปรนนิบัติรินสุราอยู่ด้านข้างไทเฮาเหนียงเหนียง นางไม่ได้พูดอะไร เพียงรินสุราลงในจอกเงียบๆ ก่อนส่งให้รุ่ยเสวี่ยกูกูนำขึ้นไปถวายบนโต๊ะ

แม้นางกำนัลจ้าวจะไม่ได้เอ่ยคำใด แต่กลับได้ยินทั้งสองคนสนทนากันชัดเจน คนในสับสน คนนอกกลับเห็นชัด นางครุ่นคิดอย่างฉงนว่าเหตุใดใต้เท้าเจิ้งน้อยกับไทเฮาถึงได้ดูเข้ากันได้ดีเพียงนี้ ในความเป็นจริงแล้วกลับไม่ได้ยืนอยู่บนเส้นทางเดียวกันเลย ไฉนพูดเรื่องเดียวกันถึงได้ไปคนละทางเช่นนี้

ต่งไทเฮาหยิบจอกสุราขึ้นมา เจิ้งอวี้เหิงถึงกับนั่งไม่ติด ก่อนมองพระนางแล้วเอ่ย "เหนียงเหนียง...อย่าดื่มมากไปนะพ่ะย่ะค่ะ"

นี่เป็นสุราอุ่นร่างกาย มีสรรพคุณช่วยขับความเย็นออกไป เจิ้งอวี้-เหิงถึงได้เอ่ยเตือนเช่นนี้

ต่งหลิงจิ้วหยุดนิ่งอยู่ครู่หนึ่งก่อนคว้ามือเขาเข้ามาใกล้ ทั้งคู่สานสบสายตากัน ได้ยินกระทั่งเสียงลมหายใจของอีกฝ่าย กลิ่นไม้จันทน์กับอบเชยหอมโชยมาจากแขนเสื้อ ลมหายใจ และรอบกายพระนาง

พระนางวางจอกสุราให้เจิ้งอวี้เหิงพลางเอ่ยเสียงแผ่ว "เปลี่ยนวิธีโน้มน้าวข้าบ้างเถิด"

เจิ้งอวี้เหิงรับจอกสุรามา ดวงใจสั่นสะท้าน ลูกกระเดือกขยับขึ้นลงเล็กน้อย เมื่อครู่ยังพอควบคุมตนเองได้ แต่มายามนี้กลับสูญเปล่าเสียแล้ว เขาเอ่ยเสียงเบา "เหนียงเหนียง กูกู...ก็อยู่นะพ่ะย่ะค่ะ"

เขาพูดพลางมองไปด้านข้าง อย่าว่าแต่รุ่ยเสวี่ยเลย แม้แต่นางกำนัลรินชาเมื่อครู่ก็ถอยออกไปจนไม่เห็นแม้แต่เงาแล้ว

เจิ้งอวี้เหิงพูดไม่ออกอยู่ชั่วครู่ เมื่อเหลือบมองก็เห็นว่าสีหน้าต่งไทเฮามิได้ดูประหลาดใจแต่อย่างใด อีกทั้งยังคงแย้มยิ้มอย่างอ่อนโยน

เขาไม่แน่ใจว่าตนเข้าใจนัยแฝงของอีกคนถูกหรือไม่ จึงลองจิบอีกหนึ่งภายใต้สายตาที่จับจ้องของพระนาง ก่อนจะค่อยๆ โน้มตัวเข้าไปทาบทับริมฝีปากกับพระนาง

ต่งหลิงจิ้วไม่ได้หลบเลี่ยง นิ้วมือกำคอเสื้อเขาเอาไว้ เมื่อลิ้มรสสุราร้อนแล้วก็เอ่ย “เจ้าคิดมากไปนะ”

แผ่นหลังของเจิ้งอวี้เหิงแข็งทื่อ ลูกกระเดือกขยับขึ้นลง “กระหม่อม…”

“อายเจียแค่จะให้อวี้เหิงร่ำสุราเป็นเพื่อนเท่านั้น” ต่งหลิงจิ้วอดหัวเราะไม่ได้ “แต่ดูเจ้าสิ”

เจิ้งอวี้เหิงคิดว่าการแสดงเมื่อครู่ของตนสูญเปล่าเสียแล้ว เขากล่าว “…กระหม่อมล่วงเกิน”

ต่งหลิงจิ้วเอ่ยอย่างขบขัน “มิใช่ว่าเจ้าล่วงเกินจนชำนาญแล้วหรอกหรือ”

เจิ้งอวี้เหิงทั้งรู้สึกผิดทั้งอับอาย พลางก้มหน้าลงอย่างสงบเสงี่ยม มือถือจอกสุราแน่นจนข้อนิ้วขึ้นสีขาว “กระหม่อมผิดไปแล้วพ่ะย่ะค่ะ”

หมอหลวงเจิ้งเคยชินกับการยอมรับผิด หากจะให้เขารับผิดนั้นเป็นเรื่องง่ายดายมาก แต่ตราบใดที่ในใจเขาคิดว่าตนผิด นั่นก็ย่อมเป็นการรู้สึกผิดจริงๆ

ต่งหลิงจิ้วเอ่ยถาม “รู้สึกผิดจริงๆ หรือ”

พระนางเป็นเหมือนชาวประมงมากประสบการณ์ที่นั่งเฝ้าอยู่ริมฝั่งอย่างสบายๆ “แล้วจะแก้ไขสิ่งที่ตนทำผิดพลาดหรือไม่”

เจิ้งอวี้เหิงลังเลอยู่ครู่หนึ่ง เมื่อถูกหลอกล่อให้โผล่พ้นน้ำขึ้นมาฮุบอากาศ ก็เอ่ยเสียงแผ่วด้วยความหดหู่ใจ “ไม่…ไม่แก้ได้หรือไม่พ่ะย่ะค่ะ”